

Búskomorság

Az elmebetegségnek az a formája, melynek alapját a nyomott, bús kedélyhangulat adja meg, s melynek jellemző és főtünete nagy lelki fájdalom, melynek hatása alatt a betegek magukba mélyedtek, embert kerülők, szűkszavúak lesznek, folyton magukkal és állapotukkal foglalkoznak, anélkül, hogy annak kóros voltát fölismernék. A betegek bágyadtak, fáradtak, szórakozottak, munkára képtelenek és szüntelen belső nyugtalanság nyomasztó hatása alatt állnak, családjuk és szokott működési körük irányában közömbösek, amiből ismét maguk ellen szemrehányásokat és vádakat kovácsolnak: hogy ők nem is betegségből, hanem csupán elvetemedettségéből, szívtelenségből cselekesznek stb. Többnyire erős szorongási érzésekkel is jár a B., mely gyöngébb fokban a szívtáj nyomási érzésével (Praecordialangst), súlyosabb esetekben pedig erős és néha a dühöngésig fokozódó és félelemből eredő dühöngéssel jár. Az ilyen szorongási roham alatt a betegek öntudata is fátyolzott lesz és gyakran önmaguk és rendszeren legkedvesebb hozzátartozójuk (hitvestárs, gyermek) ellen fordulnak. Az önvádolások néha vallásos színt öltenek és ilyenkor úgy nyilatkoznak meg, hogy ők bűnösök, hogy el vannak kárhozthatva; máskor meg elzáratástól, kivégeztetéstől, elégetéstől félnek; ismét más esetekben abbahagyják az evést azért, mert ők olyan elvetemedettek, hogy nekik nem is szabad enni,

vagy pedig azért, mert mástól eleszik az ételt, tönkreteszik, elszegényedésbe sodorják családjukat stb. Mind evvel kinzó főfájás vagy csak agynyomás és kábultság érzése és többnyire makacs álmatlanság, szivdobogás és rendetlen testi funkciók járnak. A baj legtöbb esetben néhány hó lefolyása után gyógyul.

PALLAS NAGYLEXIKON